

Prædiken til 2. søndag i fasten

Matt . 15, 21-28

”Kvinde, din tro er stor”. Det er det, Jesus siger i slutningen af beretningen. Dette udsagn bliver en slags konklusion på det, der er sket, selv om der slet ikke er blevet talt om kvindens tro.

Der er en bevægelse i denne fortælling. En bevægelse, hvor Jesus går fra i begyndelsen at være tavs over at være afvisende, til at argumentere og til sidst at ændre mening. Beretningen handler om en kvinde, der har brug for hjælp, hun har et behov, hendes datter er syg og skal have hjælp, og kvinden kæmper, for at hun kan få den og den slutter med, at Jesus siger, at kvindens tro er stor.

Og derfor har vi i denne fortælling en art nøgle til at se, hvad Jesus mener, når han taler om tro, og dermed kan vi få kastet nyt lys over, hvad tro er og måske få korrigeret det, vi mener om tro. Vi tænker ofte uvilkårligt på tro som noget, vi har eller ikke har. Måske at vores tro er mere eller mindre stærk. Men i denne beretning er det at tro på Gud faktisk ikke noget, man har. Det er at vide, at der er noget, man har brug for. Kvinden selv nævner ikke sin tro eller argumenterer med sin tro. Hun kunne godt have

sagt forskellige ting for at overbevise ham om, hvorfor han skulle hjælpe hende.

Der er jo mange måder at argumentere med sin tro, og de fleste af os kender det måske fra den måde, man prøver at købslå med Gud. ”Hvis jeg bliver rask, så skal jeg aldrig mere ryge, stresse, eller råbe af min familie”. ”Hvis vi bare kommer godt igennem dette, skal jeg aldrig mere glemme, hvad der egentlig er vigtigt”. Det er udtryk for den måde, hvorpå man prøver at vise, at man har et eller andet at give til gengæld for det, man gerne vil have fra Gud. Det gør kvinden ikke.

Da Jesus afviser hende med ordene om, at ”Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus”, så kommer hun ikke med en teologisk argumentation om, hvorfor det ikke er rigtigt. F.eks. at Gud jo også har skabt dem, der ikke er jøder, eller at Jesus da måtte være kommet som frelser for alle folk. Den slags diskussioner var der mange af i den allertidligste kristne menighed, hvor Peter og Paulus argumenterede for hvert sit synspunkt, og hvor det endte med, at Paulus’ synspunkt blev det herskende: at menne-

sker, der blev kristne, ikke behøvede at blive jøder.

Kvinden argumenter ikke på den måde. Hun prøver heller ikke at bruge andre religiøse argumenter. Hun kunne jo f.eks. have sagt, at hun troede fuldt og fast på Gud og altid have gjort det; at det var hendes barnetro, han ikke måtte tage fra hende. For så var det hans skyld, at hun ikke længere troede på Gud.

Eller hun kunne have prøvet at fremhæve, hvor mange hun selv havde hjulpet i sit liv, hvad hun havde gjort af godt, og nu hvor det var hende, der bare havde brug for denne ene ting, så var det da ikke for meget for langt, hvis hun fik hjælp. Hun havde da selv altid prøvet at være et godt menneske. Hun kunne også have prøvet at smigre ham. Hun havde søgt så længe efter en, det var værd at tro på, og nu havde fundet ham, kunne han så ikke bare lige?

Alt det jeg her fremhæver, som kvinden kunne have gjort, men som hun ikke gjorde, det er noget, som vi udmærket kender til. Man har sin barnetro eller sin religiøse søgning, som man er villig til at deponere hos ham. Eller man har det, man har gjort af godt for andre. Og så prøver man på disse meget menneskelige måder over for Gud at trumfe sin vilje igennem.

Men kvinden selv argumenterer ikke med sin tro. Hun har ikke andet end sin nøgne nød at komme med. Hun har et skrigende behov for Jesus, og hun prøver ikke at dæk-

ke det med noget, ikke at forsøde det. Hun kaster sig blot for hans fødder og siger ”Herre, hjælp mig”. Og i stedet for at blive stødt da han sammenligner hende med en hund, så går hun ind på hans tankegang. Siger han: ”Det er ikke rigtigt at tage børnes brød og give det til de små hunde”. Så svarer hun: ”Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord”.

Kendetegnende for hende er altså, at hun har brug for Jesus. Hun prøver ikke at argumentere, men erkender det desperate behov, hun har og ved, at han er den eneste, der kan hjælpe hende.

Og, ”kvinde din tro er stor”. Her har vi altså fra Jesus, hvad tro er: tro er at erkende sit behov for Gud og at henvende sig til ham. Ikke fordi man har krav på hjælp, men fordi man har desperat behov for den. Som det hed i Det gamle Testamente:

Som hjorten skriger
ved det udtørrede vandløb,
sådan skriger min sjæl
efter dig, Gud.
Min sjæl tørster efter Gud,
den levende Gud.
Hvornår kan jeg komme
og se Guds ansigt?
Tårer er blevet mit brød
dag og nat,

Og så alligevel:

Hvorfor er du fortvivlet, min sjæl?
Hvorfor skælver du i mig?
Vent på Gud!
For jeg skal takke ham på ny,
min frelser og min Gud.

Kristen tro er at vide, at man har behov for det, som man kun kan få gennem Jesus Kristus, og at man vender sig til ham, fordi man har brug for ham.

Og her står så vi. Vil vi affinde os med, at det er det, som er den kristne tro? At det eneste vi bringer Gud, det er vores behov, vores nød, vores angst? Ville vi ikke hellere komme med vores livsfilosofiske betragtninger, ting, som vi har tænkt og mener om kristendom og tro? teologiske brokker, argumenter for at tro eller ikke? Komme med de måder, hvorpå vi har forsøgt at være ordentlige mennesker, at være gode mod andre? Det virker på en måde lidt usselt, at vi slet ikke har noget at komme med. Det er jo trods alt Gud, vi kommer til. Men vi kommer jo unægtelig til at stå med hatten hånden over for Gud. Vi skal tage imod og har jo faktisk ikke noget at give ham til gengæld.

Vi skal give afkald; afkald på at føle, at vi har noget særligt at komme med til Gud. Derimod skal vi ikke give afkald på, at vi er noget særligt i forhold til Gud. Vi vil alle gerne være ”hele mennesker”, udfolde vores talenter så meget så muligt, gøre vores pligt og få opfyldt vores længsel, eller hvordan vi nu udtrykker det. Vi arbejder på at gøre alt så godt som muligt og på at forstå os selv. Og alt det er der ikke noget galt i.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Men at være menneske er også at mangle; mangle mennesker i vores liv, som vi holdt af, eller mangle at vi ikke fandt nogen at holde af; mangle drømme vi havde en gang eller leve med det, at drømmen aldrig blev til noget. Sådan lever vi da vores liv, i taknemmelighed over det vi fik givet og med de huller i hjertet eller tomme steder i vores sind, hvor drømme eller håb gik under, hvor fejltagelserne blev begået.

Og måske er det at være et menneske netop at være en, som ikke er hel eller fejlfri, men også at være en, som mangler noget. Det er jo helt grundlæggende i kristendommen, at vi mangler noget. Engang var mennesket skabt af Gud uden fejl. Men mennesket er på et tidspunkt faldet, dvs. er kommet til at mangle noget. Vi ejer ikke mere den syndefrihed, vi havde før syndefaldet. Og det ved Gud. Det er derfor, vi skal vende os til ham, fordi vi har brug for ham. Så vi rækker Gud, ikke det vi har, men det vi mangler. Det vi ikke har. Det vi ikke er. Som kvinden i beretningen i dag. Ikke fordi vi mener, at vi har noget særligt fint at komme med eller give eller fortælle ham. Men fordi vi har behov for ham. Og da, når han ser, at vi har brug for ham og at vi ved det og vender os til ham, da siger han til dig og til mig: ”Mand, kvinde, menneske, din nød er stor, dér er din tro, og din tro er stor!”

Amen.

Maria Harms

Roskilde Domsogn

Salmer:

403, 212, 410, 158, 349, 10